

Küzdeni

Lekció: Lk 19,41-44 / Textus: 108. zsoltár

2018. május 27.

Szeretett Gyülekezet!

A 108. zsoltár Dávid háborús időben elmondott reggeli imádsága. Aztán nemzedékről-nemzedékre sokak reggeli imádsága. Igazából egy létforma is, egy napi ritmus. Reggeli imádság, amit többszázezer ember több ezer éven át nem tudott elengedni, mert mélyen a sajátjukként élték meg. Testvéreim, ma ebbe az évezredes reggeli imaláncba léphetünk bele. Hiszem, hogy a miénk is ez az imádság. Hiszem, hogy sajátunk. Hiszem, hogy a Tied is. Annak ellenére hiszem, hogy tudom, ma úgy élhetünk idehaza, hogy nem kell fegyverropogásra kelniük. Úgy élhetünk, hogy nem kell egyik hársaroktól a másikig szaladni. Az életünkért futni. Nem kell figyelni arra, hová lépek a tisztáson... és itt nem, nem a hanyag lakótelepi kutyasétáltatókra gondolok... Humort félretéve, én mindezeket a háborús időket nem éltem át, csak hallottam róla rokonoktól, viseli a háború nyomait a családom története önmagán, láttam filmeket, tanultam történelmet. De közöttünk, lehet ül itt olyan, aki bizony hús-vér valóságként tud visszaemlékezni rá. Ehhez képest most béke van. Legalább is itt. Az internetről, vagy tévén keresztül láthatjuk, hogy ami nekünk történelem, vagy emlék, a Föld jelenlegi lakossága nagy százalékának jelenvalóság. Fegyverropogásra és bizonytalanságra kel fel... Ha el tud aludni... Ha van hol aludni... De itt, itt most béke van. Nem állunk hadban. Hálásak lehetünk érte.

És ezen a ponton eszembe jut az első estém itt, Gazdagréten. Január végén költöztem, s mint minden költözés igencsak megdolgoztatja az embert. Úgy ért a gazdagréti este, hogy az új szobám tele félig kinyitott dobozokkal, zsákokkal, fóliákkal... Igazi akadálypályát sikerült alkotnom. Félbehagytam a pakolást, s aludni készültem. Néma csönd, már-már elért az álom, kiültek az arcomra a pihenés békés vonalai, mire arra lettem figyelmes, és éber, hogy egy légy betévedt. És ez az apró, icipici lény akkora zajt volt képes csapni a zacskók és dobozok közt vergődve, mintha egy egész sereg lepte volna el a helyet. Képtelenség volt nem ezzel foglalkozni, csak úgy zengett a szoba. A nyugalomnak annyi.

És tudjátok, sokszor ilyen az életünk, a szívünk... Valami beférkőzik a szívünkbe és hatalmas felfordulást csap. Talán pont így ülsz most itt. Aligha tudsz mással foglalkozni... Mi az, ami óriási zajt csap benned? Mert habár békében élünk, az élet egyik pillanatról a másikra elviselhetetlenné tud válni. Csatatérre tud válni a szíved, az otthonod, a családot, a munkahelyed, a magányod... Elég egy szó, egy pillantás és ott a krízis... Próbálsz megcsípni magad, hogy ez nem lehet a valóság... És fájdalmasan konstatálsz, hogy márpedig ott vagy a háborúd kellős közepén...

Mi van a lelkedben, most a szívedben? Milyen csatát vívsz? Mi háborog benned? Küzdesz? Harcolsz? Vesződsz?

Dávid fizikailag is harcra készült, te pedig a lelki harcaidat vívod. Mindegyik kegyetlenül fájdalmas tud lenni. És mind a kettő arról szól, hogyan küzdhetnénk meg mindazzal, ami előttünk van, ami ránk vár, amiben benne vagyunk. Hogyan küzdjünk? Mi legyen a mi megküzdési stratégiánk? Háború képénél maradván, hogyan foglaljam el úgy az előttem álló napot, életet, hogy az Isten szerint valóban az enyém legyen?

Dávid még a hajnal felvirradása előtt Istenhez imádkozott. Engem nagyon kíváncsivá tett, mi ilyen erős ebben a reggeli imádságban. Mit élhetett meg Dávid, amikor kora reggel Istennel beszélgetett? Miben van ennek a reggeli imádságnak az ereje, hogy fennmaradt, és generációról generációra, mind a mai napig erőt és életet fakaszt a háború közepén élő emberekben?

A reggeli imádság erejéről tanít ez a zsoltár, és arról, hogyan érdemes imádságos lélekkel küzdeni. Hogyan érdemes nekifutni egy újabb küzdelmes napnak, amikor úgy érzed, a helyzet menthetetlen, összeroppansz, nem érted, nem látsz, lehetetlen, kérdéses, ami körülvesz...

Dávid küzdelme négy szempontra hívja fel a figyelmünket. Ezeket járjuk végig együtt.

(Vázlat: Küzdeni

1. Dicsőítve, ahogy tudsz.
2. Farkasszemet nézve a realitással.
3. Emlékezve Isten ígéreteire.
4. Részedet vállalva.)

1. Küzdj dicsőítve, ahogyan tudsz.

Még nyoma sincs a reggelnek, teljes a sötétség, zavarba ejtő, rémítő mély csend uralkodik mindenhol és mindenben. Azonban Dávid már a szabadég alatt, kezeit égnek tárva, minden erejével és teljes valójával, ráncok és kócok között, megtöri a csendet, belekiált, belezeng a sötétségbe, egyre hangosabban és hangosabban imádkozik. A néma szájmozdulatok megtelnek szenvedélyes hangokkal, mint akinek az élete függne ezektől a szavaktól. *Kész a szívem, Istenem... zengek... magasztallak... segíts... csak Te... hatalmas dolgokat... zeng a sötétségben a fényesség.* És a végén megkönnyebbült sóhajtással mondja rá: ámen. Nem tudja mennyi idő telt el így, amikor lehajtotta kezeit és felállt, már világos volt. Nem csak szemmel láthatólag, hanem a szívében is érezte.

A szívében érezte. A szívéből imádta Isten, dicsőítette, magasztalta... A szívéből. Ez nem egy ilyen mai romantikus, érzelgős, hullámzó dolog. Nem szappanopera. Nem egy szimpla agyból kipattant ötlet, na jó, dicsérjem, rosszul nem járhatok. Az akkori ember a szívvel fejezte ki, ha azt szerette volna mondani, hogy: teljes valómmal, mindenemmel, akaratommal, minden rezdülésemmel, gondolatommal, akaratommal, teljes lényemmel.

„Kész a szívem arra, Istenem, hogy énekeljek és zengedezzek lelkesen! Ébredj, lant és hárfa, hadd ébresszem a hajnalt! Magasztallak, Uram, a népek közt, zsoltárt zengek rólad a nemzetek közt. Mert szereteted az égig ér, hűséged a magas fellegekig. Magasztaljanak a mennyben, Istenem, dicsőítsenek az egész földön!” (Zsolt 108,2-6)

Ha a saját szavaimmal kellene átfogalmaznom, mit élhetett át Dávid, amikor belekezdett a sötétségben imádkozni, akkor az valahogy így hangzana: *Uram, még reggel sincs, még alig látok, de már tele a fejem a rengeteg gonddal, a mai nappal, halálfélelem is van bennem, nem tudom mi lesz, mégis az tölt el engem egészen, és járja át minden porcikámat és ad erőt, hogy ismerlek: szereteted az égig ér, hűséged a fellegekig. Körülfogsz teljesen, bármi vagyok is, bárhogy vagyok is, bármit is tettem/tettünk nem vagyok kívüled. Te vagy. És én tebenned. És ezt bár mindenki, mindenkor megélhetné.*

Ha valami nagyon nehézben vagy most, akárcsak egy bevehetetlennek tűnő várfalnak kellene nekirontanod; ha valami fáj, vagy azt látod, valaki összeroppan körülötted, arra bátorít a zsoltár, hogy törd meg a csendet. Törd meg a kínzó feszültséget. Kiáltsd bele a sötétségbe, milyennek ismerted meg Istent! Ki Ő a számodra? Találkozz Vele, ahogyan tudsz. Gyűljön világosság a sötétségben. Magasztald, dicsérd.

Dávid így kezdte el az újabb háborús napját, dicsőítéssel törte meg a halálszagú csendet, úgy dicsőítette Istent, ahogyan az Ő szívéből fakadt. Énekelt, zenélt. Az érdekes pedig, hogy gondolatait már meglévő imádság szavai által emelte Istenhez. Ez a 108. zsoltár mondhatni szóról-szóra két zsoltár vegyítéséből áll: az 57. és a 60. zsoltár mondataival találkozunk.

Mit üzenhet ez a mi számunkra? Azt, hogy úgy dicsőítsd Istent, ahogyan leginkább ki tudod fejezni imádatodat. A 108. zsoltár által megörökített reggelen Dávid régebbi imádságok szava által tudta ezt megtenni. Van, amikor más szavaira tökéletesen rá tudunk hangolódni. Vagy van, amikor nehezen jönnek szánkra a szavak, van, amikor annyira nehéz szavakba önteni bármit is... Van, amikor nincsenek szavaink. S ilyenkor olyan jó, ha már valamikor, valaki megtudott fogalmazni hasonlót, ami annyira kifejezi mindazt, amit most te elmondani is alig bírsz, és csak benned van. Egy zsoltárfoszlány, egy ige, egy dalrészlet, egy dicsőítő ének néhány sora, egy szó...

Mi a szíved szava? Mondata? Rezdülése? Dicsőítsd Istent, ahogy tudod. Kezdj el küzdeni.

2. Úgy küzdj, hogy nézz farkasszemet a realitással.

Miután Dávid Istenre tekintett, magasztalta, megfürdött szeretetében, amely nem függ az ő helyzetétől, előre nézett, mi vár rá. De nem egyedül. Olyan mintha egy hegyoldalban Istennel leültek volna, és körütekintettek a messzi távolba, mi a helyzet... Terepszemle.

Imádságos lélekkel küzdeni nem azt jelenti, hogy hátat fordítunk a valóságnak, és néhány hívő mondattal elmaszatozunk a problémát. Ellenkezőleg, aki küzd, farkasszemet néz a realitással. Terepszemlét tart. Aki imádságos lélekkel küzd, imádságában a dicsőítés és a realitás valahogy elválaszthatatlanul együtt van jelen. Dávid vett egy nagy levegőt, és el kezdte sorolni a küzdőtereit... Sikem, Szukkót völgy, Gileád, Manassá, Efraim, Júda, Moáb, Edóm, Filisztea... Istenem...

Vegyél Te is egy mély levegőt, és mond ki... Sorold, mi vár rád... Képzeld el, ahogyan Istennel ültök egy hegyoldalban, körbetekintetek, és végignézték a háborús helyzeteiden, s Te mondd neki, látod, látod ott, és ott, Istenem... Így vagyok most.

S ahogyan befejezte a terepszemlét Dávid, szívéből felszakadt a tehetetlenség: „*Ki visz el az erős városba, ki vezet engem Edómba?*” (Zsolt 108,11). Edóm, a nagy ellenség, az erős város, ami emberileg bevehetetlen... Hiába a haderő, hiába az emberi taktika, hiába a tapasztalat, hiába az okos tanácsadók, teljesen esélytelen. S folytatja Dávid: „*Csak te, Istenünk, noha elvetettél minket, te, Istenünk, bár nem jársz seregeinkkel! Adj nekünk mégis segítséget az ellenség ellen, mert az emberi segítség mit sem ér!*” (Zsolt 108,12-14).

Testvérek, Dávid nem parancsol Istenre, nem kér, és nem is besegítést kér Istentől. Ez nem a jól jönne egy kis plusz segítség kategóriája... Hanem szívből kérleli, kérleli Istent, hogy vesse háta mögé minden emberi bűnüket, emberi terheiket, és szálljon harcba! Mert ha Ő nem küzd, ha Isten nem vonul hadba, elvesznek. Egy szerelmes kérlelés ez. Nyújtsa ki jobbját Isten,

nyújtsa ki megmentő és szabadító karját, különben végük. A teljes bizonytalanság és egy szálon függés imádsága ez. Az egyetlen menekvés útja. Olyan gyönyörű ez a kérés.

S tudjátok, ahogyan ezt a harcra készülő kérést olvastam a zsoltárból, magam előtt láttam Jézust, ahogyan áll az Olajfák hegyénél, és zokogva, sírva, megrendülve tekint Jeruzsálemre. A menthetetlen emberi valóságra, a konok szívekre, a teljes elveszettségükre. A tiedre is. Majd elindult, bevonult, hadba vonult. Mindent, amit te nem bírsz elhordozni, minden bűnödöt, minden fájdalmadat, minden szenvedésedet, csatádat Jézus Krisztus magára vette, belépett Jeruzsálembe, s kereszthalálával legyőzte az ellenséget!

Kérd, az egyetlen győztes királyt, Jézus Krisztust, vonuljon be a háborúdba. S ő kegyelmesen Rád tekint, veled zokog az elveszettségen, s cselekszik. Győz. Úrrá lesz a lehetetlenen.

3. Úgy küzdj, hogy emlékezz Isten ígéreteire.

Amikor imádságos terepszemlét tartott Dávid, nemcsak felsorolta a nehézségeket, hanem egyben visszaemlékezett arra, Isten mit ígért és mit mondott neki. Mit mondott Isten szentélyében Dávidnak. Ezt mondta Isten: enyém Gileád, enyém Manassé, Efraim sisak... (Zsolt 108,8-10) Úgy tartott terepszemlét Dávid, hogy egyből hozzátartozta Isten múltbéli ígéreteit.

Hogy ez a lépés milyen életbevágó, igen szembeötlő példa rá a pusztai vándorlás. A nép már-már elérte az ígért földjének határát, kémeket küldtek terepszemlére. Hogyan tértek vissza a kémek? Úgy, hogy szembenéztek a valósággal: erős népek laknak ott... százas emberekről számoltak be (ma úgy mondanánk kigyúrt férfiak, akiket látva inkább átmész az út túloldalára), sőt azt írja a Szentírás, hogy ezt mondták a kémek: „*láttunk ott óriásokat is (...) parányi sáskáknak éreztük magunkat, és ők úgy is tekintettek ránk*”. (4Móz 13,33)

A kémek, a terepszemlén farkasszemet néztek a valósággal, de elfeledkeztek Isten ígértéről, ezért úgy látták, nem is érdemes belevágni a küzdelembe, olyan félelmetes.

A Te életedben mik azok az ígérek, amelyekbe bele tudsz kapaszkodni az örök élet felé vezető úton, míg meg nem érkezel Krisztus ölelő, mennyei karjai közé?

4. Vállald a részedet a küzdelemben.

A küzdelemben való részt vállalásról a közel fél éves okostelefonom ébresztőprogramja jut eszembe. Miért? Újdonsült korában este beállítottam a telefont, nagy tervekkel, hogy előbb fogok felkelni ezért és ezért. Reggel csörög az ébresztő. Csipás szemeimmel kezembe veszem, hogy leállítsam, amikor hirtelenjében nem találom a leállítás funkciót rajta. A telefonképernyő nagy százalékát egy kör foglalja le, színesen villogva hívogat és von arra, hogy nyomd meg, nyomd meg. S mi van a nagy villogó kör közepébe írva? Szundi. Hát percekbe telt mire megtaláltam a képernyő alján negyed akkor nyílacsokát, amin az van, hogy ébresztő kikapcsolása. És ez gyárilag van így megalkotta, hogy a szundi gomb nagy és színes, és szép, a kikapcsolás pedig apró. Megdöbbenő. És tudjátok, az első hetekben még ment a felkelés, ment a felkelés, hogy Istennel együtt küzdjek, hogy terepszemlét tartsak... Aztán elég vonzó lett számomra az a színes kör... Csak még néhány percet... Nálam, így próbálkozott be a sátán.

Mert ahhoz, hogy küzdj, bele kell állnod a küzdelembe, az Istennel való találkozásba, a reggelekbe. Nem lesz könnyű. A sátán minden trükköt bevet, hogy ne az egyetlen győztes Királyt hívd segítségül... Mindent bevet, hogy egyedül rohanj a háborúdba... De Te, ne hagyd!

Másrészt, ahogyan olvassuk a zsoltárt, nem szabad elfelednünk, hogy ez egy egész közösségért, másokért is könyörgő és közbenjáró imádság. Nézz körbe a környezetben, mert lehet, hogy nemcsak önmagadért kell küzdened. Van, hogy egyetlen egy ember imádságán csüngnek életek... Ahogyan Ábrahám alkudozott Istennel Szodoma lakóiért... S a legteljesebb közbenjáró ima Jézus Krisztus száját hagyta el, ott a kereszten: Uram, bocsásd meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek... S mi, Te és én, ebből élünk.

Befejezés:

Szeretett Gyülekezet! Így lehet megtörni a feszült csendet, így lehet a kilátástalan helyzetek sötéttségével küzdeni. Arra hív Isten Igéje: hogy ne add fel, küzdj! Dicsőítve, ahogyan csak tudsz. Farkasszemet nézve a realitással. Emlékezve Isten ígéreteire. Részedet vállalva. És tudd, hogy Krisztusban, tényleg mindenre van erőd.
Ámen.

Bogyó Zsófia